

על פלי כל הארץות התאחדו!

חֲדִית אֲדוֹמָה

אפריל-מאי 1972

מספר 1, נס 3.

בגליון זה

1 — אל הקורא

4 — על פרשת דרכיהם, מסמך-ברית הנוער הקומוניסטי הפלשטיינאי, 1930.

10 — על פעولي האיטי להרים את האימפריאליזם; זאנן קלוד אלוי.

12 — רוויזיוניזם מהו? בצד להלחם בו? ד. ורד.

15 — "מצפן" ואידగובי ההתנגדות הפלשטיינאים, יהודיה פלשטיינאי.

18 — קולבווע: "סאקו ווונצטאי" מביע רק עד חצי הדרך.

ח' ס' 8 נ'
האחים: ו' ג'!

בתקופה שבין גילוונינו הآخرון, שהופיע עדין בשנה החולפת, לבין גilioונינו הנוכחי, הראשון בשנת זו, חלו מספר התפתחויות שנחנו מאבק המהפכני בזירה התקיבן והדיקו אודם אצל הבורגנויות המקומיות ובעלי בריתם האימפריאלייטים והרויזיוניסטים למייניהם.

לאחר שהחלק הראשון של מה שקרו "חכנית רוג'רס" או "החלטת 242 של מעצמה הבטחון", ככלומר, הנחתת מהלומה לאירגונים הפלשניים נאימים, בוצע. התפנו השליטים לזכות על ביצוע חקקה השני של החכנית, או על מה שקרו בפייהם "הסדר חלקי". גם הפעם, כמו מיד השפה הבורגנית את חוסר יכולתה המשוער לפתר בעיות מדיניות, חברותיות וכלכליות באופן סופי ומוחלט ובלמה שלכל היותר היא מסוגלת על ידי רפורמות והסכם שונים לדוחות את הקץ ההולך וקרוב עליה.

ובכן מה אירע בחודשים לאחר?

המוניים הפלשניים הוכיחו פעמיים נוספת שהסתירה העיקרית בכל העולם בין ההוו לעובדה מתקבל באיזור את הצורה של סתרה בין האיזונים – התבונה הקולוניאלית של הבורגנית היהודית הקשורה בטבורה לאימפריאליים, בין העם היהודי הפלשני נאימבו של מאדמו והישוב במחות פליטים. כל זמן שתירה זו קימת ולא באה על פתרונה לא ניכחו המוני הפלשניים את נשקם, וטעותה היא בידם של אילו הסבורים שבעדרת הסדר כלשהו בין השליטים אפשר לדוחוק שתירה זו לארון זונית ולבטל לאחר יד את התארגנותם המוגנית של הפלשניים נאימים במאבק לשחרור לאומי וחברתי.

המוניים הפלשניים הוכיחו יותר מזאת, הם הוכיחו שגם תחת כסיגה

אפשר להאריך מחדש לתתקפה חדשה, מתחבנה יותר ומבוצעת היטב יותר וזאת לאור הלקח מן השגיאות שבוצעו בעבר. למרות פעליותם, המחדשת של לוחמי השחרור הפלשניים, פעלות הנעשית תחת החבאים הקשים ביוור והרואיה לחמיכתם של כל המהפכנים באיזור, נוהים עדין לוחמי חופש אילו אחר האידיואולוגיה הריאקט-זונית של הזריר בורגנית העברית – הלאומנות. אדו, קומוניסטים פלשניים נמשיך לנקם במאבקם האזדק של המוני הפלשניים למען שחרור לאומי אולם אנו בטוחים כי אין אפשרות להשיג שחרור זה חחת סיסמאות והנגובה לאומנית. במרקם הטוב ביותר יוכולים המוני הפלשניים נאימים להחיקך את הקבוצה האתוראית לדיכוים כיום והזדה להם מבחינה לאומית, בשכבה חדשה של מדכים השיכת להם מבחינה זו.

מהפכנים בזירה העברית חיבים ליטוש אחת ולתמיד את הסיסמאות

הבורגניות-דמוקרטיות של שחרור לאומי ולגרם את נס המהפכה הסוציאלייטית ומהדיكتטור של הפרוטרטוריון בדרך היחידה המוביילה לשחרור עליי המזרח-הערבי מכל מדכיהם ומצליהם הזרים והמקומיים כאחד.

המוניים הפלשניים הוכיתו שאין הם מוכנים עוד ללבת עצמן המוביל לטבח, החגדותם לבוחות הציוניים תימה הפעם גראצ וגרמה להם אבידות כבדות מן הרגיל. פועלות אילו מסבכות את גויכותם על ההסדר החלק ומצדירתם לשלייטי האיזור כי העם הפלשני עדיין לא אמר את מלומו الآخرונה. כמובן שאין זה מן הנמנע שבתווך הקרים-רחוק תיאלץ הבורגנות הציונית להבדע ללחץ אדוודיה בוואשיגטון ולהגיע להסדר ב"דרך מדינית" עם האגן הלאומי והריאקטיבי של חנוועת השחרור הפלשניאית. הסדר זה אף עלול לקבל את הצורה של "מדינה" – – – – – פלשניאית" בגדה המערבית וברצועה עזה. אולם כבר עתה ברור לכל שהמוניים הפלשניים לא יבלעו ויעכלו פרוץ זה ולא ניכחו את נשקם.

עוד שומעים אדו על הובות בנובע "הסדר החלקי" ועל פעולות ה"חבלה"

מדרום לבנון, עוררה הטענה העיקרית באיזור את הטענות המשדיות והחריפה אותן. במצרים טודטמים ופועלים הרימי שוב את נס המרד בגוד מה שמכונה ברית המועצות וגורוותה הרוזיוניסטיות המשטר המתקדם" במצרים. אף טודטמים ופועלים מצרים החלו מבניים את תכניו המפגר והריאקטיבי של הנאזרדים ואת מזימותיה

של הבורגנות המצרית בראשותו של סאדאח, שככל מובקש הוא חלק בעוגת השלל בזירה התייכן. בורגנותו "מתקדמת" המוכנה למכר את פועליה, אכרים והמוניים הפלשניים נאים תמורה נציג עדרים. המודדים השפו גם את אפיו המדכא והפאיסטי של שטר "מתקדם" זה. שמענו את סאדא מצהיר כי המרד פרץ בגלל "מסתיחים מבוזע" והשלה המתבקש היא : האט למד זאת מבט בריחו האובייקטיבית גולדה שאינה מתחילה אף להזכיר את האידאולוגיות "הזרות והמיוגאות".

סאדא המשיך בהתקפותו ההסתירית על הסטודנטים המהפגנים וביניהם ח'ג הקרבן אף הגדיל לעשות בהאשימו את הסטודנטים כפוגעים בפרט הלאומית והדתית של מצרים" (היכן שמעדו אבו מלעם אילו בפעם האחרונה). מרد זה והתגובה ההסתירית לו מצד השלטונות המצריים הוכיחו לכל פעם נספח שאין המודדים המצריים מוכנים להיות מולעתם ומוליכים שולל עליידי מהיגרים בורגנים ולאומנים. כל נסיפות הפיזים, כל התרפסיות ומליברלייזם לא הצליחו להזיז את הסטודנטים ותומכיהם מעמדם המיליטנטי. השליטים המצריים ניסו את כל השוטה הידועות והמסורתיות בכדי לזרוע לחדר בין הסטודנטים ולבודד את המתפגנים שביניהם, הם הסבירו כי המרד כולם הוא עניין של חוסר אמינות או פער אמינות בין השלטונות לטודיגטים וכי מה שדרוש הוא דיאלוג ללא אלימות (הכוונה היא כמובן לחוסר אלימות מצד המודדים בלבד, הכוונה לאלימות בחברה בורגתנית נשמרת כמצוון לטעם השליט). אין זה מן הנמנע ואפילו אפוי שבעתיד הקרוב יעדכו במצרים משפט ראוות פוליטיים על מנת לשבר את הרוח המתפגנת הגולבת וגבורה במדינת "מתקדמת" זו.

פה בישראל ניסו השליטים המקומיים להציג את המרד כאילן היה עלatism של שפירא למלחמה בישראל בלבד. אבל אפילו בזאת לא הצליחו רבות. האדם הפושט ברחוב יודע ביום היבש שנקודות והדרישות העקריות עליהן כלמדו הסטודנטים והפועלים היו : התנגדות לשוטף פועלם עם האימפריאליים האמריקאים, بعد החרם והלאמת הרבוע גזר במצרים, بعد הגבלת זכויות הימור של הבורגנות המצרית והאטבת מציבו הכללי והחברתי של הפועל המצרי. מרد הסטודנטים במצרים חף לעיני כל את מהותם האמיתית של השילtron המצרי והוכיחה לכל שאפילו המשטרים הקוריים "מתקדמים" והנתמכים על ידי ברית המועצות אינם יכולים לשבת בנחת ולספק כביהם כפי שעשו בעבר. המאבק רק התחילה

החרפת הסתיירות המשגיאות לא פסהה גם על ישראל. מטר השבירות שgitur על הבורגנות הישראלית והציונות לא דעך. חשיפה מספר "מרקבי שתיקות" הגבירה במעט את המודעה העממית החלשה של הפועלם הייחודיים וגאלן גרותם בrhoוב היהודי במדינת ישראל השתגה במעט לטובת המהפכה הסוציאליסטית ויאן כבר באילו המפקדים אם לא כופרים בשליטים עצם.

הרתקינו לכתחום עוбедיו התעוופה של אל על ששיבשו את התעופה האזרחיות וגרמו נזק של כמה מילוני ליראות לבורגנות.uboדים אילו קבלו שעור מלך מיד' הבורגנות ברכוי ושבירת התארגנות של פועלים. הפעם אין אילו קנסות גבואהם על חבריו הוועד שחשפו את אפיו של בית המשפט הבורגני והוכיחו עד כמה אפסייהם הם טיבוריהם למשפט צדק בbatis משפט של מצאים האבססם בשילtron.

מאבן מעמד' זה כמו הרבה אחרים לפניו אילו בשל לחלוותין ביוון שהוא מוגהן על ידי ווד וגנאלת הנמנעות מטבחות פוליטיות וחברתיות שלודידיהם אין אפשרות לפועלם לזכות בגזען ויהא זה חזיר ביזמר במשטר קפיטליסטי. אז גם לא רק המאבק העממי החריף. הציגות ערבה את הקוגגרט ה-28. שלה בירושלים ומצאה את עצמה בஸבר אידיאולוגי כמוון לא ידעת שנים רבות. בערב הפתיחה פאלטה המשטרה הירושלמית, הידועה זה מכבר לשঙה בתפקידיה הגזעגיות על בגין עדות המזדהה והפנתרים השוחרים המתארגנים למאבק נגד האפליה והקוטה, לעזר ולכלא מפוגניים מקרוב אנשי שי"ח והפנתרים המאמינים עדרין ודוקשים את הזיכויים המגייעות להם כיהודים וציונים שוכבים — חלק ברכוש השוד של העם הפלשתי נאוי.

צעיר ציוני אמריקאי שבא לירושלים בבדי להציג דרך ליברלית וטעה טוביה יוחדר (הומוגנית) למושג והגשמה הציוויליזציונל העם היהודי הפלשניאי, מצא אה זעמו מהוררי שודג וברית לאחר שפוג מהלומות בעת שנה להשמי דבוריון. אולם אם ערב הפתיחה היה שוער הרי הוא שמן רק אותן לבאות בערב הטיש. וכוכו בין שתי חברות שודגות של ציונות האחת דוגמת בתמיכת כספית לאירגון הסטודנטים היהודיים העולמי "זונג" א' המגלה כתיפות ליברליות והשנייה בעד ניחוק מוחלט וסופי של קשרים ותמיכה באירגון "شمאלני" זה. התוצאה חגרת ידים רצינית ומספר פצועים קל. לשיא הגיחוך הביע קובגדס זה כאשר החליט שעיל כל מנהיג ציוני לעלות לישראל לאחר תקופה מסוימת. כאן עזרו את הקובגדס נשות הדסה, האירגון ה"פילנטרופי" הציגני של גשות הבורגדיות היהודית בארה"ב בשנות פנימיו ואונן איין מוכנות לתמוך את צבויות הימטר שיש לנו חלק מן הבורגדיות האמריקאית בעד זכויות הימטר גדלות יותר של הבורגדיות הישראלית.

הצעה הליברלית של סיעת מפ"ם בקובגדס להכיר בעובדה שארץ ישראל= פלשתין היא מולדתם של שבוי עמיים, היהודים והפלשניאים דחאה הקובגדס ברוב גדול כמובן. לעומת זאת חשב הקובגדס שוב את העובדה שאין הבדל בין ציונים ימנאים ליברליים, בין ציונים מתקדמים לציוניים ריאקציוניים. הקובגדס הכיר פה אחד וללא כל הטענות בזכותו הבלתי מעורערת של עם ישראל על ארץ ישראל וב恰恰לה זו טמון אפייה האמיתית של הציוויל-תנועה החנולות קולווצייזטורית על חשבון נושא העברי הפלשניאי.

כל האירואים הללו בתוספת שביתות בלתי פוסקות של עובדי הנמלים, גדר פיקו אדום אצל הבורגדיות המקומיות וחפשו בפני המונחים את המשבר בו מונדים השליטים המזוכיאלייסטיים. השעה כשרה ועל מהפכנים לנצח מצב אובייקטיבי זה שרובם המהפכה הסוציאליסטיים. אפשר לעשות על ידי הבאת התיאוריה המהפכנית המדבבים-לגייניזם לטעם הפעילים, הרחבה הבסיס המהפכני בקרבת פועלים אבריםם דרך ההשתתפות במאבקיהם היוט יומיים והציג הפרספקטיב של דיקטטורה פרטולרית. יש לעוזר לפועלים לבנות את מפלגת המהפכנית של כל עלי המזרחה היהודי מפלגה שתארגן ותרכרז את כל המרצז והזעם של המונדים על מנת לחסל את הציווילות, אוימפריאלייזם והריאקציה העדبية ולכובן בזרחה הערבי את הדיקטטורה הפרטולרית כאיזור משוחרר ובחלק מן המהפכה העולמית.

הלאה המהפכה הבורגדיות דמוקרטיבית !!!

תחי המהפכה הסוציאליסטית !!!

תחי הדיקטטורה של הפרטולטירון !!!

ינואר 1972.

تل אביב;

זורה בכבד, ואחרי מה שקרה ב-1930 בפלישה הסוציאליסטית של המפלגה הקומוניסטית הפלשניאית (פ.ק.פ.). אנו סבורים שקומוניסטים בזרחה היהודי תיבים למד את ההיסטורייה של קומוניזם ולנתח את פועלותיהם על מנת לא לחשוף ממצבים דומים ועمر הסליטה. בדף הבאים של "חזית אדומה" אנו מפרסמים מסמך נוספים משנת 1930 על המפלגה הקומוניסטית הפלשניאית (פ.ק.פ.). אנו סבורים שקומוניסטים בזרחה היהודי תיבים למד את ההיסטורייה של קומוניזם ולנתח את פועלותיהם על מנת לא לחשוף על השגיאות שבוצע בה. מסמך זה הנקרא "על פרשת דרכם" יעדור לנו להבין את הקו הנכון של המפלגה בשנות השלושים המוקדמות ולראות היכן חל המפנה שהוביל את המפלגה אל גרויזייזם ועוד רק"ח של היום. אומנם גיליוון מס. 0.0. של "אַבְנֶגָּרְדּ" קבע כי הגרם בהא הידיעה להuder הנגה מהפכנית, להיררכות מגד הפעילים בישראל ובארצאות ערבי אחר הנגבות בורגביזות, פיאודליות וזעיר בורגדיות הוא הסטיליזם ושלוחותיו בכל אرض וארץ באיזור" אנו מסתיגים מקביעה אוטופיסטי-זו, המשמש כפתח קסמים לפתרון בעיות העולם אצל טרוצקייסטים למיניהם.

על פרשת דרכיהם

ברית הגווער הקומוניסטי הפלשנינאי
1930

שאלת חפות וקביעת הדרך לא עמדה אף פעם לפני הנוער בארץ בחריפותו כזו כאשר עתה אוחתו נער אשר ידע מה שפה להתאפשר עם מצבו -- "מכשור גולס" --

הממלא בלי כל הרהורים ופקופוקים אחרי החלשות ופקודות המפלגות והסתדרויות של המבוגרים: הציונות למייניכון בין היהודים והפנדיות-דתיות, הבורגניות, עיר בורגניות והלאומיות- "דמוקרטיות" בין העربים. אוחתו הנער פרק סוף סוף את עלול ה"גולם" שהעיקן עליו ויפקח את עיניו. ולפנינו הופיעו המונן שאלות הדורשות פתרון, עובדות ותופעות שעד כה נחשנו בעינינו לקלות אשר רגיל היה להסתפק בباءו "המובן מאליו" על ידי מדריכינו השוניים נחפכו בעיניו, ביום,

לפרובלמות ענקיות אשר פתרונו לדוש מחשبة ורציניות.

החשיבות היא: התקופה הנוכחית. מהי התמצית הסוציאלית של תקופתנו? –

זוהי תקופה שבה מתלבט הקפיטליזם, אשר במובן ההיסטורי ירד כבר מעל בימת העולם, עם הסוציאליזם שבמובן ההיסטורי התעורר כבר, תחילת התבשם, זוהי התקופה שבה חופש הפגר הקפיטליסטי בזרועותיו הצמוקות והנובלות את הסוציאליזם הרענן. החברה הקפיטליסטית נושא את עצמה לקראת המתהום בכרכי הטכניקה החדשה שלה, ב מהירות הבזק של הטמפו של החבליות הטכניות, ההשלמה האורגניזטורית של בתיה הח:right> הרשות הקפיטליסטים – מבעירה בירת תוקף את אש הריבולוזיה. הбурגורנות יודעת כי הימים הנוראים, השוררים שלה ממשמים ובאים. הולך וקרב يوم "סדור החשבון" של הפרוטרטיאון עם הбурגורנות הרקובה.

משברים כלכליים חריגיים, צעדיים כבירים עוברים על החברה הקפיטליסטית. המלחמות המהפכניות, ההתגשויות שבין גודדים פרולטריים שונים בארץות שונות ובין הбурגורנות, – הולכות ופתחות לתקפה סוערת של הפרוטרטיאון על מדות הбурגורנות.

בגרמניה מתגבר גל השבירות, הפגנות המוניות של מחוסרי עבودה. בעירם שנויות מקימים בריקדות. בצרפת מחדדים הбурגורנים – ממשלה טרדייה הריאקציונית – את מלחתם בקומוניסטים עד כדי רפרסיות, רדייפות עלילות ובדירות בלתי פוסקות, מסרים בהמון וכו'. בפולניה הפשיסטי אין כבר כח בידי הטירור המתהולל לעכב את התקדמות הגייניות הפרוטרטיאות. ברומניה, צ'כוסלובקיה ואיטליה (חבל לומברדיה) מתרבות השבירות ומהומות האיכרים; בהודו, סין, האיטי, ניגריה, סמואה וכו' מתקוממים מילוני העבדים הקולוניאליים – "צבא המילואים" של המהפכה העולמית, בכדי להשתחרר מעול הדיכוי האימפריאליsti.

מעמד חדש מתקדם לקראת השלטון, הגנו עומדים על המפן של התקופה חדשה! וכל מעשי הטירור האכזריים של האימפריאלייסטים והקפיטליסטים אין בכוחם לעצור بعد הסתערות המעמך הפרוטרטיאי. מעמד העתיד, המעמך אשר במובן ההיסטורי בבר נצח!

הבנייה הסוציאליסטי בברית הסובייטים מתפתחת במהירות אשר אי אפשר היה לשערה מראש. רק לפני זמן קצר היו שונאי הפרוולטראיזן לועגים "לאוטופיות" -- -- -- האבולשיביסטיות" למכבויות המרחפות באוויר. ביום נאלצה גם הבורגנים להכיר בנזחותם הכבדים, בקדמה הענקית של הבניין הסוציאליסטי בארץ הסובייטים. החשיה לטוגיה - התעשייה ה"כבדה" והקלת התעשייה להספקת צרכיו חיים, וזו המסתפקת מכספי תוצרת - פורחת ומתחפחת במתירות שכזו, עד שהיא עוברת את השטוף של החפתחו התעשייה בארץ הקפטיליסטיות במיטב שנוחיהן. והתעשייה הסובייטית מושכת אחריה את הכפר, את המון המשקים הקטנים והמפוצלים, ממשידה את הקולק ("בעל" הגופים" - הם האברים העשירים), ומחליפה את המשקים העניים בקולקטיבים עצקיים ועשיריים. רק לפני שנה נלחמה המפלגה הקומוניסטית בברית הסובייטים עם האופוזיציה הימנית אשר בקרבה, על החכנית לקולקטיביזציה של המשקים החקלאיים, -- על הקולקטיביזציה של 22 מיליון הקטר (דונם) אדמה במשך חמיש שנים, ועתה, במשך שנה אחת (!!) למצער, הגיע שטח הקולקטיבים ל-30 מיליון הקטר ! במקום קולקטיביזציה של חצי מיליון משקים במשך חמיש שנים הרי לפנינו ובמשן שנה -- קולקטיביזציה של מיליון ורביע משקים !

יש כבר 200 מחווזות שנחפכו כולם לקולקטיבים ענקיים. יש קולקטיבים בני 40 ו-60 הקטר! האברים לא רק ש"בכונסים" לcoliקטיבים אלא פשוט זורמים לחוכם... אם ימשך הטענו הזה - הרי בסוף השנה יהיה לא 20% כי אם חמישים למאה של כל המשקים החקלאיים בברית הסובייטים - משקים קולקטיביים!
שני עולמות! מצד אחד-ركbone הקפיטליזם, מצד שני פריחת הסוציאליזם!
ובין שני העולמות - המפנה המהפכני בין המיליוונים המסתער, התוקף את הקפיטליזם-
הנה צויה הtmpciyah היסטוריית של התקופה הנוכחית.

"התקופה הנוכחית" בפלשטיינהה.

אך על פלשׂתינה לא פסחה חרב הפּוֹפִיּוֹת המרחבת כיום על פּנֵי המשטר
קְפִיטָלִיסְטִי, שאינה מזוניהה פּנֵה על פּנֵי כדור הארץ מבלי להשאיר בה את עקבותיה;
מצד אחד התפתחות הקפיטליסטית בארץ שאיגדו יותר דבר שבפרטפקטיבה, אלא, לעומת
מציאות הפתוחה על פּנֵי בעלי הארץ הציוני-קונסטרוקטיבית – "סוציאליסטיות"
ושלום הבניין המعمדי בין היהודים ומהורתם את היחסים הפטריררכליים בין העربים.
זו הייתה וала היחסים אשר מגנו בוגד פתוח ההכרה המعمדיות בין המוני העובדים
בפלשתינה כערבים וכי הודיים כבוגדים וכצעירים. ומהצד השני מלונה שבוי הערכיהם
ובכלכליים בארץ בגודל מספר מחוסרי העבודה, בהגבלה נציג עובדת הילד והאשה,
בהארכתי יום העבודה ובתקנת שבר העבודה, בدلול ההמוני של הפלחים, בנשולם מעל
קרקע ע"י האפנדים וחברות ציוניות ובהגברת התקפת הממשלה, הבורגנים והאפרדים
היהודים והערבים על המוני העובדים לא הבדל לאום, שהגיעו למروس פסטגתה, כיום,
לאחר מרן אבגוט. מתוך מכל הנ"ל היינו עדים במשך השנים האחראונום לשורה
ארוכה של תופעות חברתיות שקיבלו בחודשים האחראונים צורה ברורה ומשמעות ועצירם
הוא הרדיקליזציה של המוני העובדים. ובמקרה הגדולה ביותר ובצורה חריפה
בז'ור התבטאה הרדיקליזציה על ידי הגוער.

הערביים המרוביים בינו אקליזיה רודדיים.

הפלח:

הפלח! אשר סבלוותיו אין להשיג אף בדמיון, מה חדש התרחש בנפש אותו הפלח? הוא ידע בכך שגנום לסבול, לשחוק ולazziית למשעבדיו, מנצליו ומנשליו מעלה האדמה, המככללת אותו ואח בנו ביתו בכך מאוח בשנים, -המלך, האפנדים והborgeonot האזינו-נית-וועטה התעורר לפתח, נטה את מחרשתו, עזב את ביתו ומשפחתו ויאחז בפיגוֹן בברובה ויחקומו נגד שעבודו. מה הסבה לכך? אל יבוואו חכמי הדימוגוביה ויאמרו: לא חוביים ולא יער, לא התקוממות הפלחים נגד שעבודם היומאורהות אבגוטס כי אם, -- מהחרצאות האינטלקטיטים הפראיים--, "שאייפת לשוד", "פרעות ביהודים" ותנו לא. כל מי שבורם בזאת איינו אלא רמאי פוליטי המסלף עובדות במתכוון ברצותו להכתים את העיון מההפקה האגררית, --התקוממות הפלחים נגד משעבדיהם ומנסליהם מעלה אדמתם ומלחמת השיכרור נגד הא-פרידאליזם האנגלי-הזר, --בדם חברוץ, מוצא וצפת.

(הדם הזה נשבך הודות למדייניות הזרון) האימפריאלייסטייה המיווסדת על שטח "הפרד" ומשול" - אשר השתמשה בעוזריה האפנדיים הדתיים (המוחדים) היראים לאדם ורכושם שנסתכנו ממנה החמרמרות הפלחים שהגיעה למרום שיאה - זו השטה המסבכת עם בעמ - אף כי עניינים מסווחפים להם-בשבעה שכנה נשקפת לשלטונה מרד חושביה המשועבדים אשר נלאו נשא את ידה החזקה והמנצחת. הממשלה (ובראש וראשונה זו הנמצאת בלודגין) —ממשלת מקדונלד— זו הממשלה הופנתה התקוממות הפלחים לפרעות ביהודיים) האפנדיים הדתיים והפוליטיקה האיזוגית, אלה הם שלושת הגורמים לדם חברון, מוצא וצפח ששפך, עליהם תחול קללה מעמד הפועלם הבין לאומי ותושבי הארץ העמלים כיהודים וכערבים). אכן פקעה סבלנותו של הפלח וימרוד בשעבונו, אך במרד אבגוסט צפל הפלח בפח טמגנו לרבליו הממשלה, האפנדיים והציוגנות.

במדה עוד יותר יותר קדחתנית מאשר לפניו "מרד אבגוסט" מתכוון הפלח למרד חדש ושות כוח אימפריאלייסטי ושות גדור פשייטי לא יכול לעכב החפרזות זו. לפני הנער העורב ולהלומד המתקרם הייחודי ערוםות שתי דרכיהם : האחת, עם הצירונות, עם האימפריאלייסטים, עם האפנדיים בגד הפלחים המתוקוממים והשניהם, עם הפלחים והפועללים הערבים עם המפלגה וברית הנער הקומוניסטיות נגד המשעבדים המנצלים והמנשלים. (הדגשה שלגון). לפניו החלתכם עליכם לזכור כי הדריך הראשונה תביא לפראורה ביהודיים וכל התאמצות מצד הפועל העברי הנאור ומצד המפלגה הקומוניסטית למגעו אתם מתקל בקשיהם גדולים, וכי הדריך השניה — היא היא היא העורבה היחידה לבניית הפרעות בייחודיים והתקבצת המלהה לבצחון המהפכה בגד האימפריאלייזם, האפנדיים והמנצלים כיהודים וכערבים להקמת ממשלה פועלם ופלחים בפלשתינה.

הפועל והגער העורב העברי

כפעם הראשונה בהיסטורייה של תנועת הפועלם בפלשתינה הופיע הפועל והצעיר העורב בוועידת הפועלם הערבים בחיפה (אגב תלך גדול של אצירים היה בגיל גוף ובחרות) ככח חברותי עצמאי מאורגן. ולמרות הנטיונות מצד הבורגנים ערבים להפיע לועידה (בעל' בית החירות "مبرוק") וטאיפת האומיים מחומרם הועד הפועל הערבי להשפייע על מהלך הוועידה ברוחם הלאומי בוגר לערוגות הפועלם. למרות כל זאת התקיימה ועידה הפועלם הערבים הראשונה והראתה ע"י החלטותיה כי עקר העקרים בעיניו הפועל והגער העורב העברי הוא הגנת עגיניו וסחרורה המוחלת של הארץ מועל האימפריאלייזם הזר. אומנם אין למחיש כי אי אילו מהמחלות עומדות בוגר ליעזיני הפועלם אך סרח עודף זה כאן וכאפס הוא ליום ההחלה הממדוות הבוררות שקיבלה הוועידה, המראות על ממד ההברחותו המunday של הפועל והגער העורב הערבי ועל הפרשנטיבות המהפקניות של התפתחות אירוגם ומונעם. ליתר הדגשת כוונן התפתחות, ארגון ומגועם הפועל והגער העורב הערבי יכול לשמש הסכsoon ב"مبرוק", אשר הגער מלא בו את התפקיד המרכז'.

דוגמאות אחדות ב כדי לציין את הרדי-קליזציה בקרב שכבת הגער הלומד הערבי : ועידה מתלמידים ערבים שנתקיימה לפניו איזה חדשם, הימה ועידה הגער הראשונה בארץ שהחליטה לעסוק בפוליטיקה בוגר ולה, שקיבלו החלטות מפורשות האוסרוות לנער ולאירוגין לעסוק בפוליטיקה (קרוי) — פוליטיקה מהפכנית, אנטיא-אימפריאלייסטי) החלטתה העקרית שהגה בעלה ערך ענק, חייה הדרישת עצמאוות מוחלתת של הארץ. השתתפות התלמידים בהפגנות, קבלת הפגנים, שחוזד הפועל הערבי סדר לוועדת החקירה, נחצנו להם אופי אנטיא-אימפריאלייסטי (ណואם של תלמיד ביפו וסימתו: "הלאה הממשלה האגדלית האימפריאלייסטי" וכו'). כל זה הם טמגנים מובהקים של הרדי-קליזציה של הגער הערבי.

הפועל והגער העורב הייחודי

אם בזיה הפועלם והגער העורב הערבי קבלה הרדי-קליזציה את בטוייה בצוותאנטיה, הרי bahwa בזיה הפועלם והגער העורב הייחודי — הודות לצוונות אשר פתחה בהם את ההכרה המסולפת בכיהרבים הם שונאיםם והשליטים האנגלים הם הם צדידיהם, שהשופות אתם היא לטובת ענייניהם — קבלה הרדי-קליזציה צורות שוננות

ועל פי רב בלתי בלוטה לגמרי, למשל: המלחמה הכלכלית לשם הטבת תנאי חייו הקיפה במשך השנים האחרזוניות לפני פועלים נערם עובדים יהודים ואף ביום הנגנו עדי ראייה למלחמות הכלכלית, השביחות הרבות וכו' הן עובדה של הרדי קליז-

נעירים, בחיפה. המלחמה הכלכלית, השביחות הפליטית - שבludeה כל המלחמות הכלכליות של הפועל ציה אר כי קשורה עם המלחמה הפליטית - נמצאו השלטון המדיני בידי אלה השולטים על הרכוש אחד דtan - מפללה, יعن בזמןנו נמצאו השלטון המדיני באפרט המדיני במשטרת, בתיו ואמצעי התוצרת ולבן הם מוחוקקים חוקים ומשמעותם באפרט המדיני במשטרת, בתיו הסוחר וכו' בצדד לדכא כל מלחמה כלכלית של מועד הפועלים - מראה על אי

בשלוחה של הרדי קליז. מועצת הסדרות הנוצר העוצר הוכיחה כי בקרב הנוצר העובד קיים הרצון לארגון מעמיד ומלחמות לשם הטבת מצבו (ברוח דברי אחדים מהציירים) וכי אין יותר להרחק את הנוצר מהשתפות פעילה בחיקם הפליטים היוצאים מגדל "הקרן הקימית" "הקבוצה", והתנווה הציונית (דברי ב. כגןISON) והמצחיגים האחידותים על החובה המוטלת על הנוצר להשתתף בחיקם הפליטים לא באו אלא בכך להקדים את התורפה למבה ולהפנות את ההטעורנות הפליטית של הנוצר העובד אל אותו הבוון הרצוי להם) ובין, גם הרצון לארגון מעמיד ומלחמות כלכלית וגם הפליטיזציה של הנוצר העובד מוכחים על הרדי קליזציה שלהם. אך

העובד, כי בקרב הנוצר העובד שרט באהוותה המתעוררות לפעלות עצמית על שדה הארגון ומלחמות הכלכלית מבלי להתחשב עם מנהיגי הסדרות הנוצר העובד הבוגדים והפקידים וחסר ההכרה הברורה, שדרך הפליטית אינה זו שמנשים להם מנהיגיהם הציוניים. השוניים אלא דרך המלחמה המהפגנית יחד עם תנועת השחרור המהפגנית של הפליטים והפלחים העربים.

האכזה בציונות בין המובנים היהודיים

"ברית שלום":

מספר אינטלקטואלים ובראשם ראש המכילה העברית בירושלים דר' מgenes העיזו - ודוקא לאחר מאורעות אבגוסט - להגביר את דעתם על הצורך בהקמת יחס שלום עם העربים, על פשיטה הרجل של ריעון "המדינה היהודית" ו"הDOB היהודי" ועל הצורך להסתפק ב"בית רוחני" כי אין להסתמך על הפגיונות הבריטיים ذات אין דרך אחיד-מוסטב שהעם אשר ידע לחבות עד כה ימשיך לצפות. מדוע זה כה נבלהו הציוניים מינויים כי התנפלו בחירות טורפות באסיפותיהם, עתוניהם ומוסדותיהם על-קבוצת "ברית-שלום"? בגדאה שהתרחש דבר מה גדול יותר מנאומי ומאמרי איזה מספר של "אנשי רוח". והדבר הגדול הוא היא הרדי קליזציה של המובנים, אבוד אמוןיהם של המובנים בציונות האימפריאלית והתקרבותם אל המובנים העربים ורעיון שחרורם. אך אין בשום פנים להחליף סובב במסובב, סיבוב בתוצאה. אין לראות ב"ברית שלום" את הבטי האמתי של רגשות המובנים. כי אין להגישם את השלום בין המובנים היהודים והערבים ואת שחרורם המשותף מתחת האימפריאליים הזר האפנדים והמנצילים היהודים והערבים, כאשרפת המובנים, מחת חסות המנדט, הצהרת בלפור, בלאמר הפגיונות הבריטיים - כראובנה של "ברית - שלום" למשה. תפקידה האמתי של "ברית שלום" אינו השכנת השלום בין היהודים והערבים אלא עקוב המובנים היהודים ומשMAILים ורוצחים באמצעות ובתמים את השלום עם אחיהם לסלל, המובנים העربים, מלפנות אל המפלגה וברית הנוצר הקומוניסטיות שה프로그램 האידיאולוגי המשמש להם היא היחידה המתאימה לדgeshot אלו של המובנים שהגה: שלום ואחווה בין המובנים העמלים היהודים והערבים ומלחמות במנצילים ובמשעבדים: האפנדים, המנצלים היהודים והערבים -

"בhalt האחדים"

האחד במילנה האזרחי (ציוניים כלליים, ציוניים דמוקרטיים ואזרחי-

ים לאומיים בעיר וסתדרות האקרים והחקלאים הלאומיים במושבה) אחד הדער בודגנאים (אחדות העבדה והפועל הצעיר) וההכנות וההלבתויגת מסביב לאיוזד הנוצר העברי, בhalt "אחדים" זו לא מן השמים נפללה, כי אם פרי המתרחש בקרנו המובנים העובדים.

אחדות במנהה האזרחי:

ויצאת מוגדר כל ספק היא ההנחה כי אחד זה בא במטרה לבצר את כוחות המנהה האזרחי לעומת כוח מעמד הפועלם הולך ומתחורר מתרדמתו, ולכך לא גמיש בנתותו.

אחדות במנהה הדער בורגנוי:

"אחדות העבודה" ו"הפועל הצער" הן שתי מפלגות ציוניות, אשר הכניסו ב프로그램ה שלhn גם תפקידיים חברתיים כלליים המכוננים כביבול לשחרור מעמד הפועל-ללים המנויצל ולהשכנת היושר והצדק בעולם האדם ובמשך כל זמן קיומן שמענו על הבדלים שוניים hn בחלק הציוני של תכניותיהם והן בחלק הסוציאלי, ומהנה לפטע נאלמו כל הנגודים והנdziים הפכו לידיידים והאחווד בא ואתה עומד ומשותםם, כיצד קרה הדבר? אחת מהשתים; אם מעולם לא היו ביניהם כל נגודים מדויע עמדו נפרדים כשיינן גופות דריים זה לזה, ואם אכן היו קיימים נגודים בצד קרה הדבר כי בא האחד. ואתה מוכרא להסביר כי אומנם היו קיימים נגודים ביניהם. אך זה עדין לא מספיק. לפניו עדין עומדת השאלה באיזה משני חלקי התכנית היו קיימים הנגודים. ואתה מנסה להגדיח: בחלק הסוציאלי. מיד מתעוררת אצלה השאלה וכיزاد? וכיزاد היה מסובלה הרדקלי-מציה של המוגדים והתקופה שלישית-המוביחים בעלייל את צדקם הקומוניסטים. לעודר בקרב מנהיגי ה"פועל הצער" את הסימפתיה לסוציאל-דמוקראטיה אשר פשיטת הרגול שלה התארה במדעה הבולטת ביותר על ידי ממשלה מקדונלד? ובהתקשורך למצא את הפטרון בדרכו זו אתה מנסה להניח כי בחלק הציוני היה מקורו הנגוד. אך גם כאן אומה הפתעה: מה דחף אותך רמז בעל תכניות המילוונים הבונה מגדלים הפורחים באוויר ואת בן גוריון חולם החלומות בהקץ יותר על תכניותיהם וחלומותיהם ולחסתפק בפרק החולבת של ארלווז'רוב, דוקא כיום בשעה שבראש ממשלה אנגליה עומד ה"סוציאלייסט" מקדונלד החומר בפעולת הציוני בכל נימי נפשו ה"נעלה" ברגע ש"התלהבות" הביבה במנהה הנוער החלוצי בגולה טרם פגה וזמן שעמידה מהזיר מצפה לקרים הציוניים מה"פיפטי" השניה של בעלי ההון בסוכנות? ואתה עומד ומשתאה ומענה אין בפיך. ואתה מאזין לכל דברי המנהיגים הציוניים לMINIM, אתה מעין בכל בתביהם ועתוניהם ואיןך מוצא כל תשובה. חוץ מאי אילו מליצות חסרות טעם. אז מתחילה להעלות בזכרונו את כל אותן הדברים אשר קראת ושםעת מפי אותה המפלגה ואצתה הברית אשר תחילת לא שמחה לגמרי לב אליהם, ורך עחה לאחר שנואשתה מלמaza את פתרון השאלה הזו שאינה נוחנת לך מנוחה, המלווה להעביר במחשבך את כל אותם הרעיונות והנחה שאתה לך הכל: "אחדות העבודה" ו"הפועל הצער" אייכן מפלגות.

אחד הנוער העברי:

כיום אפשר כבר לדון באופן יותר קוונטטי על אחד הנוער העברי, כי הצד הראשון כבר נעשה: מועצת ה"פועל" החליטה להשתחף ב"מוסצה הארץ" לחרבות גופנית" שמייסד ה"מכבי". אבל אותנו לא מענין ברגע אם ה"אחד" יצא-לפועל או לא. אורחינו מענין ברגע דבר אחד: מהן הסבות שעוררו את שאלת ה"אחד" ומהי מטרת מעוררה? ושוב אנו נתקלים באזחה החשובה: הפטול המומי שמצא תחילת את בשוויו שכבות האזרחיות של הנוער (מקהה ההתעלמות בפועל המתאימה לימי-הביבנים של מרדכי דינוביץ בפתח-תקוה, והזנחה את האידיאל "חלוץ" ובמקומו התב楼下 פרצוף האמייתי "בעל גאות וges-רוח כלפי מטה ונכנע עד לעפר כלפי מעלה") (בבל) הקיף כי גם את השכבות העובדות של הנוער, התפתחה בהם ההכרה הממדית והערות הפוליטית - בקוצר, הרדי-קליזציה היא החשובה. לכל הרוחות, חשוב בוודאי הקורא, בכל מקומות הם דוחפים את הרדי-קליזציה שלהם, אך חשוב לו הקורא ברצונו, העיקר, שלא יפריע לנו לפתח את הרעיון עד הסוף ואז יחבר מילא גם לו הדבר והוא לא יצחרך יותר לכעוס על הרדי-קליזציה שהינה בעצם התקווה היחידה של האנושיות לבב תshed בידי השליטים כיום בחברה, והציגוים לMINIM בפחדם הסוציאליים. ובכן, השינוי שהתרחש בקרב הנוער הורגש והציגוים לMINIM בפחדם כי קרבענו ישמש מידיהם בהתעוררותו הממדית והפוליטית, פרשו לרגליו את רשותיהם עד אף מקום לעברון. שכחו המנהיגים הציוניים לMINIM את מזרתם נגד המפלחות (קרי מהפכנית) שהופיעו עד בה, ויהפכו לפטע לדובלים בשם שטורף הנוער בחיים הפליטיים (קרי פשנרים ציוניים), ברוח זו עברה מועצת "הנוער העובד".

אר בזה לא הסתפקו ובכדי להשלים את מלאכתם צץ רעיון אחד הנוצר העברי, שלא בא אלא בכדי להקל על כבוש הנוצר בידי הכוח הציוני המאוחד, בכדי להכלה בסנורי "האמת הלאומית האחת והמאחדת" את עיני המוני הנוצר. ואמ גם לא יצא עד בה האחד לפועל, ואמ אפיקלו לא יוגשם בכלל ולעומת חזית הנוצר הבורגנית שתחחד לחוד, תוצר חזית נוצר עממית - כאשר שואפת ה"בחרות" - אשר חלק בד בבד עם גבוש תנועת האחד הצעיר בורגנית של "אחדות העבודה" ו"הפועל הצער", גם אז לא ישתנו פניו הדברים. כי כשם שהאחד בין אה"ע והפה"צ לא בא לשם ביצוע מעמד הפעלים אלא למען אפשר גם להבא את ההשתלטוח עליו ומכירותו לבורגנות הציונית ולמשלה האימפריאלית בעד נזיד עדשים של משכורת טובה ועוד פרה חולבנה, כן גם אחוד הנוצר העממי תחת דגל ה"בחרות" או הסתדרות הנוצר העובד, אם יוצא לפועל, לא יבוא לשם יצירת חזית עממית נגד חזית הנוצר הבורגנית המתאחדה, אלא למען השלות את הנוצר העובד ובני השכבות העממיות ורטקם שנייה לעבלה הציונית השקועה מעל לאפניה בבוץ לבלי מוש ולבלילן הנוצר בדרך המהפכנית בשעה שלא ימצא את מקומו בחזית הנוצר הבורגני המאוחד, אלא ירצה את מקומו בחזית השניה, המעדית כביכול.

על פרשת דרכיהם

הדרך מסועפת לשני כווננים ראשיים, בדרך האחת הולכת כל הראקציה האימפריאלית, האפנדית-דתית והציונית, ובדרך השנייה צועדת יחידה מגובשת ברעיוןנה וברגוניה, המפלגה והברית הקומוניסטית. שני המחנות הללו אף פעם לא יפגשו בשלום, כי כרhook מזרח ממערב הם התפקידים שהציגו לפניהם. בה בשעה שהמחנה האחד עומג על משמר שטר נצול ושבוד עמדיו ולאומי, זה משתר מלוחמות הדמים והפרעות, הרי המחנה השני קשור את גורלו עם גורל המעמדות המשועבדים והציגו לעובדים ניגודים לשחרר את האנושיות מעול המשטר הרכושני הקויים, לחרסן ועל חורבותיו לבנות את המשטר הקומוניסטי המוסד על חופש ושוויון האדם, על אי קיום ניגודים עמדיים ולאומיים, אי קיום משעבדים ומשועבדים, משטר אשר בו "התפקיד הפט היא התנא היחידי להתקחות הכלל כולם" ואשר כל אדם חי בו "יחס לחברה לפי כוחותיו וசרונותיו ויקבל ממנו לפי צרכיו" (קרל מארקס).

לפני שכל נוצר עובד ולומד מתקדם יחליט באיזה מטהי הדרכים הוא בוחר לעצמו עליו לזכור את דברי לבין "לא להמציא מהראש אלא, לגנות על ידי הראש בתנאים החומריים הקיימים" ועל לו ללכנת שולל אחורי המליצו חסרותطعم של מנהגייו השוגנים.

משמעותם של הציונים.

"רשות פ.ק.פ. פרושה על נערים ונערות, אשר גדרו בארץ, באותו איפם בדולים של "ח'ג'ם מסודרים" בתוכה, אשר רק לעיתים רוחוקות מורגש בהם אך המזוקה היהודית בגולת ורק כמרקך רב מגיע אליהם הקצב של המפעל הציוני בארץ עצמה. לא מעתים מן הנוצר הדזה מחפשים את דרכם לא לארור העבודות והמציאות הארץ-ישראלית שהם חלושים ממנה על אף המזאם בארץ מימי יולדותם, אלא פוננים למאורעות אחרים, רוחקים. חמימותם זו שבתלישות יסודה, מביאה לעיתים לידי הופעות מהירדות ממש. — גם העליה של השנים האתරודזות הביאה עמה רביים, שבארצאות מוצאים היו חלושיםachiות של המוני העם היהודי ושלא מופיע עדיין להשתרש ברוחם בחו"י ארץ ישראל ובמציאות, וגם לאילה אורבת הצעירות המתהסתה של "מטיפי השלום בין העמים ומהפכה החברתית".

כיום, 42 שנה לאחר פרסום של "על פרשת דרכיהם" ו-36 שנה לאחר דבריו של ברגר יכול הקורא לקבוע לעצמו מי היה תלוש מן המזיאות. בתקופה זו התחוללו שלוש מלחמות שבינו עשרה אלפי קורבנות של פועלים ופלחים ערבים, אף קורבנות של פועלים יהודים שנלחמו למען הגן על החגועה הקולוניאלית של האיזוגות זכרמו בתהווותם של מאות אלפי פלטינם. אכן היה זו צביעות מחחсадת של תבר ה-פ.ק.פ.

על פועליו האיטי להרים את האימפריאלייזם

ז'אן קלוד אלி

אם קיימים מקומות המדגימים בברור כיצד גזענות ולאומיות משרותים את עניין האימפריאלייזם וכל הבושים הקפיטליסטים, אז האיטי הינה הדוגמא הטובה ביותר. הבושים האימפריאלייסטים האמריקאים וכלבי השמירה שלהם - השליטים המקומיים, הפכו את העם באיטי לאחד מהמדוכאים והמנזלים ביותר בעולם.

- × 80% אבטלה
- × 90% בורות
- × רופא אחד לכל 15.000 תושבים
- × 7 מותה בבית חולים לכל 10.000 אזרחים
- × פועלים במפעלים ציבוריים מקבלים שכיר של חודש אחד עבור ארבעה חודשים עבודה
- × על כל 100 תינוקות שנולדדים 30 מתים מחוטר עצרה רפואי או/ומחרפת רעב.

כמו ברוב הארץות הקפיטליסטיות, רב התקציב מבוזבז על כוחות הצבא וה"בטחון" בשעה של רפואי וחנוך כמעט מוזנחים. מונופוליים אימפריאלייסטים - "דופונט", ו"הסקו" (חברת סוכר אמריקאית) וכו', שליטים על מטעי הקפה, הכותנה והסוכר עליהם מכוסתת הכלכלת האיטי. תעשייה כמעט ואינו יוכל החקלאות מה שיש לנו בעלות המונופוליים האימפריאלייסטים. מכירות הבוקסיט הנם בידי "רינולדס אלומיניום" בשעה שהזבזב והנחות הנם בידי "סדרטס". תירות - ענף רפואי אחר, גם הוא בידי משקיעיהם זרים בשותפות עם השותף הנצחי הקטן - המאפייה.

הSKUוטותיה של ארה"ב באיטי הנם מעל ל-100 מיליון דולר. מכיוון

שכוח העבודה הוא מהזולים ביותר אין צורך בהן גדול על מנת לשחות רפואיים עצומים. "רינולדס" למשל הוציא מינרלים בשווי של 12.9 מיליון דולר בשנים שבין 1957-61 ושילמה לממשלה האיטי 400.000 דולר בלבד במיסים!!!

גזענות ולאומנות = רפואיים לבושים

השימוש בגזענות על מנת לדכא את העם באיטי הנה דבר שכיח. המעוד השלייט ברפובליקה הדומיניקנית (הגובלות באיטי על אותו אי) מבודד בשיטתיות את הפועלים הדומיניקנים מלאה שבאיטי. (באיטי דרב האוכלוסייה הנה כושי בשעה שהדומיניקנים הנם מולטים, כושים ולבנים). רגשות אנטי-היטיים הושרו במשך שנים רבות, ובמעט כל ספר ההיסטוריה ברפובליקה מלאים בהם.

בנסיבות השליטים באיטי עשו אף פועלים האיטיים מירבאים

בקוטפי-סוכר לרפובליקה בשכר של 2 דולר ליום עבור 14 שעות עבודה, הם

מובלים בעדר בקר על מושאיות זונמצאים תחת השגחה צבאית כל הזמן על מנת למנוע מהם "התבולות" באוכלות הדומיניקנית או מהשאר שם אחורי העוגה. בסחר עבדים זה עסוקים גם המדינה הדומיניקנית וגם הבוסים הפרטיטים, שנה לאחר שנה. מדיניות גזענית ואנטיסוציאלית זו עזרה לפלג פועלים ממוצא לאומי שונה ועתה רוחחים עצומים ממשכורות נמוכות בשעה שגרמה לסבל בל יתואר לפועלם האיטי.

ב-1915, אראה**ב**, נטה את האיטי במובן צבאי רק לאחר שהבטיחה כי הכללה מתונה בידי המונופוליים האמריקאים כפי שנעשה ברפובליקה הדומיניקנית בשנת 1916.

בשנת 1937 טרוחיאו, הדיקטטור הפאשיסטי ומשרת האמריקאים, טבח אלפי פועלים האיטיים בהשתמשו בתרוץ הגזעני "הם משלטים על המדינה". לפחות 10,000 נהרגו תוך שבוע. הרבה פועלים דומיניקנים סייבו את חייהם בהחפים את אחיהם – פועלם האיטי – והצילו אותו מן הטבח. עם אותה הבנה אינטנסיבית פועלים האיטיים הגרים ברפובליקה הדומיניקנית נלחמו יחד עם פועלים דומיניקניים נגד המעד השליט והאימפריאליסטים האמריקאים במרד בשנת 1965 והדגימו מהי סולידריות מעמידה.

הגזענות של בוסים זרים לוותה לאומנות של שליטי האיטי המנסים להציג את עורם ולהגן על האימפריאליים עמו הם משתפים פעולה. בשעה שליטי האיטי השתתפו ביצוא של פועלים מהאייטי לחוף סוכר בשכר של רעב (ועבור כך קבלו סכום הגון שליטי הסוכר עמו שתפו פעולה) גברה ההתקנות לפולחן עבודות זה באיטי ובעולם כולו. באופן פתאומי הדיקטטור דובליר "הפסיק" פולחן זה. הוא עודד לאומנות על מנת לשמר על כסאו ולא היה לו כל ברידה אלא להבע לסתימנטים של המונינים. אבל הוא עשה זאת רק לאחר שקבוה אסורה ייבוא פועלים מהאייטי בשנת 1959 ורק לאחר שכחaza מהפוגנות המוניניות נגד עבודות, הייזור הדומיניקני הפרק מכני והקטין את הדרישה לידיים עובדות. דובליר – כפי שהזכיר מראה אצל כל לאומני, הבו רוצח, שdag אך ורק לחשבן הבנק שלו ולכחו. הוא היה האויב של הפועלים והסטודנטים באיטי.

האימפריאליים האמריקאים יודע (ומפחד) של מיליון גברים באיטי נשר מהביצול והרכוי, הוא שולח 3 מיליאון דולר "עזה צבאית" בשנת זו לדיקטטורה בתאיטי – שנייה בלבד לגוטמאלה – בארה'קה הלטינית.

מאך הפועלים באיטי נגד האימפריאליים וככלבי השמירה שלו – השליטים המקומיים – אין קלוד דובליר וחבורתו, צריכים להיות מונגה על ידי מפלגה קומוניסטית, ועל האלמנטים המתקדמים ביוזמת באיטי מוטל תפקיד זה. מכיוון שלטונו ארוך רק סוציאליים – מדינה בה שליטים הפועלים בחברה מענה על בעיות הפועלים, האקרים והסטודנטים באיטי.

רויזיוניזם מהו? כיצד להלחם בו?

מאת דב ורדוב, מילאנו, איטליה, ספטמבר 1938.

היום רוייזיוניזם הופיע כגורם חשוב בפוליטיקה האיטלקית. הגורם רוייזיוניזם הינו קיום אידיאולוגייה קפיטליסטיות בתוך התנועה האיטלקית הפועלים. כל תנועה קומוניסטית הנכשלה בהשמדת רעיונות הקפיטליסטיים מטעם מועד הפועלים. לא במאוחר ולא בכל התחשבות בגודלה. באופין מעשי רוייזיוניזם מתקדם באופורטוניזם – נטייה לבצע עסקות ולכודות בריתות עם האויב המעמדי או עם סוכניו, והכשלון להאבק באופן סביר רעיונות קומוניסטיים. זה מօפיין בדרך כלל על ידיאפחים מטעם המעד השליט וחומר בטחון במונונים.

לפני שנים מספר כאשר מפלגות מרכזיסטיות-לניניסטיות פרסמו מאמרי המראים כי בברית המועצות שלטת חבורת רוייזיוניסטים שככל שאליהם היה להציג את הקפיטליזם, הרבה קומוניסטים נענו בראשם לאות ספק. מאז אותו זמן, תהליך החזרה, במדינה שהיתה פעם מהפכנית-סוציאליסטית הושלם כליל. מכוונות ממוננות על ידי איל-הכPsiים רוקפלר זורמות עכשו מהתי הירושה בבראה"ם, מטוטי קרבי אמריקאים נבניהם עטaspקה של חלקו חילוף סובייטים, וא-רבעלים. במדינות רבות נרצחים על ידי נשק סובייטי כיוון שהתרדרו נגד ממשלה פאשיסטית הנמנחות על ידי ברה"ם.

ماוחר יותר מרכזיסטיות-לניניסטיות השפויות העובדה שהנחת המאבק לשחרור לאומי בווייטנאם מרכיבת מרויזיוניסטים ולאומנים שלא יהססו להפסיק את הקרבות ולבצע עסקה שתסייע בידם חלק מן השלט בנצח הקפיטליסטי העתיק בווייטנאם. במקופה זו הרבה חברי בתנועה נגד המלחמה בווייטנאם דעקו "חמס" בנגד ה"שחצנות" הטמונה בביבורת על מהפכנים פעילים בהו-צ"י – מין זמן לא-רב לאחר מכון "הדוד הו" לביר עמידה תמייתו בפלישתם לצ'וסטולובקה.

עכשו עסוקים וורשי של הוא במצבה הנוסחה המתאימה לשובוד הפעלים והaicרים בווייטנאם תחת קואליציה בהשתפות לבבי השמירה האמריקאים בסיניון.

אולם הסימנים המפריעים ביותר של הרוייזיוניזם צוירו בשנים האחרונות בסין העממית. עד לפני זמן מה פחדו האימפריאלייטים ושנאו את סין הסוציאליסטית עד לנקודה של היסטריה. מנהיגי המפלגה הקומוניסטית הסינית תרמו את אחת התrometer הגדלות ביותר למאבק ולאידיאולוגיה של מעד הפעלים עד עתה. אבל זה כשלעצמו אי-נורמלטיבי שאיפילו הישגים עצם לא יעמדו ויחלו לסתת. ברגע בקושי חולף יום לא-סיפורים "סנסציונים" בעTHONות הבודגנית המתארת מעד בכמה "הגווונית" או "משתפת פעולה" הנה הממשלה הסינית. ואכן איזיל צורך לחפש רחוק כדי למצוא את הסבות לבסיסה "פתחומית" זו. המנהיגים הסיניים גמנו מלמאבק נגד ולתקן נטיות רוייזיוניסטיות שהושרו عمוק במפלגה הקומוניסטית. במקום זה הם החליטו להסתדר עם האימפריאלייטים

במה מהטעויות הרויזיוניסטיות הברורות שボצעו על ידי הקומוניסטים
האמריקאי. מז דכויה של המהפכהתרבות הרויזיוניסטי הסינים הצליחו
להשתלט כמעט על המפלגה והמדינה הסינית.

הטיננים הטענים: מטרת המלצות הינה לסייע לאומניהם מכך שמדובר בבביהם; מטרת המלצות הינה לסייע לאומניהם מכך שמדובר בטוביים ורעויים; מטרת המלצות הינה לסייע לאומניהם מכך שמדובר בטוביים ורעויים על מנת להצדיק את הקטגוריות מוטעות של קפיטליסטים "טוביים ורעויים" על מנת להצדיק את העתקות עם קפיטליסטים טיניים ו"מתקדמים" כטוקרכנו סיהנוך והקצב הפקיסטני.

ההתקבנה. שיטות של "חציו דרכך"
בבדוגמת חווות פרטיוות לאכרים, במקום להאבק על מנת להעפיר את המונחים
לסוציאליותם.

טפורח פולחן האישיות של מאו כמחליק לוכוח פתוח ובקורת על ההגנה. ועכשו הפגישה עם זיקסון, החלין של חבורת המנצלים הגדולה ביותר בעולם ידע.

דוידגונגסטיטם? איזו צד אפשרי הדבר שקומוניסטים מהפכנים ותיקים יתנונו ויהפכו

השליך של אטנוונוגות מפתח במשך תקופה ארוכה. בתחילת הרויזיון נזקם כמעט ואינו מוגש ומוספיו כאשר אותן בעלות חשיבות כביכול. הΖנחח המאבק לתקן שגיאות אלה מוביל לגידולן ובסופו של דבר מששלחות השגיאות והופכות לתחזקה

הדומיננטיות. קומוניסט טוב לשעבר הופך לroi ציונייסט קוזנץ מהפכן. כמו טרטן, יש לעקור רעיונות קפיטליסטיים כאשר הם עדים נבאם. שלושה סימנים להתנוונות רויזיוניסטיות:

- 1) הידרה של בקורס ובקורת עצמית גלויה.
- 2) בודד מהמקים מהפכנים של מועד הפעלים הבינלאומיים.
- 3) שחיתות והחפטותן של זכויות יתר.

1) קומוניסטים, כמו כל אדם, אינם נולדים בתוך חלל, אלא בחברה שבה מתנהל מאבק מעמדי ושבה שלטת אידיאולוגיה Kapitalistית. שות קומוניסט בכל מקום בשולם איננו חופשי לחולותינו מרצייניות שפיטליסטיים. לחשב אחרת זהה אוטופיה.

על מנת להשמיד רעיונות בורגניים יש צורך במאבק אידאולוגי ממושך שיתנהל לאורך כל תקופה המעבר מקפיטליזם עולמי לסתויציאלייזם עולמי ולקומוניזם עולמי. יש לראות ביקורת אינטנסיבית, ביקורת עצמית וויכוח בעין יפה ולעוזר אותם להלחם עכורים. רק בזמן המהפכה המרבותנית ראיינו ניצוצות של סוג המאבק

שלינו לנחל אבל אפילו רגעים אלה בדרכו לכאן זווית על ידי הקטן שבפובלchan האישיות של מאו.

2) קומוניסטים המנוטקים מעצם המאבק המعمדי של הפרולטариון מאבלים בסופו של דבר את בטחונם במונונים ואפילו מפתחים סלידת מהם. במקום להשען חולשתם על המונונים הם עטוקים במצו עיסוקם עם הבושים. הם סבורים שהם יכולים לשנות בהמוניים על ידי דרייקת סיימה מהפכנית מפעם לפעם אפילו בשעה שהם סועדים וועשים עסוקה עם השליטים מאחוריו גםם של המונונים.

בדוד מן המונונים מברטם בהשפה המהפכנית. אין נטרכו למוץ רעיון חדש מן האבע. השענות על נסינוח עקיפים או נסינוחם בעבר מolibca להזרות על נסחאות שהן "אמת נצחית" והופכת את המרכיבים-לנינזם לדוגמה דתית מתה. דוגמץם ורוייזיוניזם הנם שניים אדריכים של אותו מטבע קפיטליסטי; שניהם מבעלי ברצון ובמאבק המהפכני, מפתחים הסילדה מפני המונונים ומוליכים לצורות שונות של שחוק פעללה ופירוש עם הורגנותם.

3) "מה בכלל זה עברי?" סיימה זו הינה-סתום עבודה שחורשיה חשיבה-קפיטליסטית. היא חודרת לתוך כולנו ואף אחד מאננו אינו מחוסן מסכנות שחיתות.

לא משנה מה ההגיוון והסביר העומד מאחוריהם דבריהם אלו, קומוניסטים המחפשים תמורה חמראית או תחילת עצמית, הנם על הדרך הרוייזיוניתם. המוטו העיקרי של מהפכנים צריך להיות שרota העניין של הפרולטاريון העולמי. כפי אמר מהפכן ידוע "אני רוצה להתעלות עם המונונים ולא מעיליהם".

בצד אפשר להביס רוייזיוניזם? בנהוח סופי הבתוון שמפלגה קומוניסטית לא תמנוע ותהפוך רוייזיוניזם הננו - הכרה המהפכנית של מעמד הפועלים.

בכל מקום בו קיים דכו וצול קפיטליסטי יתקוממו הפעלים. ככל שהכרתםם המעודית-ההפכנית עמוקה יותר כך יהיו הישגים המרדי גבויים יותר. מהפכה דורשת טאטואם של מנהיגים רוייזיונייטים הצדקה. אך זה קרה בעבר וכך זה יקרה בעתיד.

הדרך הטובה ביותר להכין את מעמד הפועלים להביס את אויביו הינה להaddir לחובו רעיונות קומוניסטיים. ככל שהכרתו הקומוניסטיות עמוקה יותר הוא יזהה את הרוייזיוניזם מהר יותר. ולכך התפקיד הראשון של קומוניסטים הוא להביא רעיונות קומוניסטיים למונונים.

המשך יבוא

"מצפן" ואריגווני ההתגבורות הפלשתינאים.

מאתם יהונדה פלשתי נאוי

דוחית מצפן את פעולת איריגווני הטרור מабססת על שלושה הנקודות הבאות: איריגווני הטרור דוחים את כל המאבקים בחוץ העולם הערבי וכורדים אותם עם העוני. הפלשתינאי, מאמיניהם באחדות לאומית על מעמידת... הפלרונו המוצע על ידם מתייחס ליחידה פוליטית מלאכותית פלשchnitz בגבולה המנדט הבריטי במקום לאיזור כולם.

אין שני שמי האיריגוונים (פט"ח וחזית עממית) מקבלים את הרעיון שנצחון המהפכה עניין זכות ההגדירה העצמית לייחידות הלאומית אלא ערביות כולל העם הישראלי.

מ"מצפן" דוחה טענת פט"ח שהמאבק הלאומי קודם למאבק מהפכני למען סוציאליזם. לבני "מצפן" קיים רק מאבק אחד: להקמת חברה חדשה בזיה"ח כולל ישראל. ציטוט זה לקוח מריאו שנתנו החברים אור, פילבסקי והנגביה לעתונאי הארץ בתאריך 19.5.70. בתאריך 1.1.70, חמשה חדשנים לפבי הריאו ש"ל נערך ריאו לאחר על ידי העтонן "אפריק אסיה". מרואין-נאיף חוויתם חבר לשכה פוליטית של חזית עממית דמוקרטיבית, שם הוא אומר: "ח'ד מקבלת על עצמה להרחיב את המאבק המזוין נגד הבסיס והעמדות של הקונדיטר-רבולוציה בכל האיזור הערבי... ח'ד מציין פרוון אינטראציונליסטי לשתי השאלות (הישראלית והפלשתינאית) דוחה את האידיאולוגיה הפאודלית-דחתית והצעיר בורגנית בבעיות ריח אנטישמי. הפתורנות שלם לשאלות אילו גזעניים ושובינייטים". במאמר אלה מוגדר הצרפתית שהתרפרס באותו הוודש ממשיך חוויתם: "יהיה צורך להקים מדינה דמוקרטית גדולה בה כל השלטון יჩבצע על ידי מועצות פועלים, אקרים עניים וחיללים... המדיננה החדש תוביל לפחות עצמה לבניה פדרציה על פי הדגם היגוסלביא או הצ'כי. העיקר אבל הוא תוביל לאם עצמה לבניה פדרציה על פי הדגם היגוסלביא או הצ'כי. העיקר אבל הוא האופי הממעדי והתוכנן החברתי... בהתאם לעקרונותינו הכרנו בזיכוון של העם הкорדי להגדירה עצמית, וביה מוכנים לעוזר לठנועת השחרור הקורדי המתקדמת במישור הפליטי וגם האבאי".

ולא היה זה מודפס שחור על גבי לבן אפשר היה לא להאמין בכך, אולם לצערם של מנהיגי "מצפן" (כולל "מצפן-מרכזיסטי") אין זה כך. באופן ברור ועקביו טוען חוויתם: אלא פרוון לאומי אלא איזורי.

אלא דוחית המאבק הממעדי תוקח אחידות לאומיות, אלא מאבק בקורדר-רבולוציה והריאקציה בכל האיזור. אלא החולמות מקיומם לא ערבים, אלא פרוון אינטראציונליסטי על פי הדגם הצ'כי או היגוסלביא והכרה בקיומה של ישות יהודית-ישראלית (ח'ר בМОבן הפרדמתה המוחלטת מדינית ישראל-משידר דכו). קולוגיאלי ריאקציוני אשר תובה להלamps בו) ותמייכה במאבק הבודדים להגדירה עצמית.

זה מהי הסיבה אם בן שאין אנשי "מצפן" מזכירים דברים אילו? תשובה תמים מהיה היא אם נאמר שם פשוט לא קראו דברים אילו שנאמרו על ידי חוויתם. חמימות-מכיוון שדברים אילו חורגו מהוופצו בתוך "מצפן" כחומר פנימי בפברואר - מרץ 1970, מספר חדשנים לפני הריאו בערך הארץ וקשה להניח שמדובר לא קראו זאת. את החשובה האמיתית נמצא באמ נשים לב לעובדה שאין ח'ד מזוכרת בכלל בראיוון זה. עובדת המלמדת על התעלמות מכובנות מקומו של איריגון זה. מהי אם כן מטרתם של התעלמות זו? החשובה ד' ברורה. "מצפן" מטרב להכיר מסיבות שוניות באיריגווני ההחגבורות הפלשתינאים כפרטנרים ל"מאבע' המהפכני" באיזור. סירוב זה אי אפשר להצדיק אלא באמצעות המזוכרוות בראיוון בה"ארץ" במידה וישנו איריגון שפיגנו ונכון לסתוריו לתוכן דוחמים הללו את הפלשתינאים, הרי אז לא שהקטגורור - יותם איבן מחיימות למציאות אותה הן באותה תקופה לאלה המציגות היא שモכחשת. ד' אמרו איריגון כאילו איבנו קיימים. ואומנם בהזדמנות שניתנה להם ספטמבר 1970, מאשר זאת "מצפן" פעם נוספת התגבורו התגבורות שעוררו הדריך ושותה בקרב העربים. בغالל עמדותינו האינטראציונליסטיות שעוררו התגבורות חריפה ושותה בغالל אותו אומץ לבן הויסף "מצפן" חטא על פשע, כי כאשר קראה ח'ד למאבק איזורי, לפתרון צודק של "שתי השאלות" שתק "מצפן" ובמעט שהתעלם מקריאת זו וכאשר בغالל אותו אומץ לבן

להאבק למען הגנת רعيונוטיו הוא מושך ונדרך על כליוון, הרי אז מופיע "מצפן" ובailleו אומdro"ם אמרגו לכם, כערבים עדין ריאקציונרים ולאומנים ובינתיים ובנראה (כל עוד זה יהיה תלוי בנו) להרבה זמן אין כל סיכוי להשתתק בכך לילא היו שלחת לרמה שתהאפשר מאבק משותף לסוציאלייזם. אפשר היה להסתתק בכך לילא היו שלוחת התזאים הנ"ל באמת קידוטריניזם מרקסיסטים לניניניסטים מהפכנים. הבה נבדוק ונראה האם (אף על פי שאיפילו על בסיס הקביעות המוטעת שלהם המבדירות מיהו מרקסיסט אין הם מסוגלים להסביר את השמות "מצפן" מהכיד בפחות חלק מתנוועת ההחגודות הפלשינאיות כבמ"בריך במאבק לסוציאלייזם).

נחילים מ"זכות ההגדירה העצמית" שהובעים גם ל"עם היישראלי". בתנאי השני בביב"איל' הארבוגים מקבלים את זכות ההגדירה העצמית של העם היישראלי לאחר נצחון המהפכה". ככל "טירון" במרקטיוז (אם לאט את מ. אביטל-לבו לשלוום) ידועה עמדתו של לנין בשאלת זו. כאשר העמיד מול הספק והדכו' הלאומי הצاري אם סיסמת "זכות ההגדירה העצמית עד להפרדות" לכל עמי ברה"ם לאחר מפשחת השלטון בידי הבולשביקים מהעקרון הלניני. גזה הסיקו החברים הנ"ל אם זכות ההגדירה העצמית של העם היישראלי אשר בכל העמים. מגייעה גם לו זכות זו. אולם האמת כידו' מזרכבת הרבה יותר. וגיוכחו בזאת פעם נוספת אם נראה מה באמת טען החבר לנין. הוא כותב: "מי שהוא בגד החזקה איזה לאום שהוא, בעל כורחו בחורם גבולות מדיניה מסוימת... הרי הוא ממש-בעוד בגדרה עצמית של לאומיים". הוא מוסיף שאם יש מפלגה שתנצח כך את מלחמה לא נחוצה על מילימ. זהה בדיוק גם עמדתו. מי שיודע מעט על ההיסטוריה של רוסיה בראשית המאה מבין, אם כן, למה המכון לנין כאשר דבר על "זכות ההגדירה העצמית".

הניטזון להשוויה את פולין, למשל, שהייתה תחת שלטון הצאר, את זכאותו להגדירה עצמית של העם הפולני או של העם הגרויזני לאחר נצחון המהפכה, עם זכאותו של "העם היישראלי" הוא נסיוון שלא עומד בפניו הביקורת השתית ביחס. או אולי יגידו הם שההשוואה מתכוונת לעם הרומי שלמרות שהינו שייגר עם המדכא הרי שומרה לו העבות להגדירה עצמית מפני השתלטות הפולנים או גרויזנים. כאן מיצחן איפילו להוסף מילה בקדמי להסביר את הגיוחן.

מובן מכאן שעיל ידי ציטנט מلنין היה קשה להוכיח זכות זו. אולם גם זו אינה כל האמת. לנין עצמו מסביר מוך ציטוט המגדירים של מארבס ואנבלם לתנועות הלאומיות של האחים והסלבים הדרומיים ש: "אם מחזור צורה זו, שעים אחדים ייחילו במקפה סוציאליסטיות (כמו שבשנה 1848 התחלו באירופה הבורגנית בדורנים דמוקרטיים) ואילו עמים אחרים ייהיו עמודי התווך של הראציה הבורגנית נצפרק גם אנו להיוות بعد מלחמה מהפכנית נגד עמם ריאקציוניים אלה כדי לרמוס מארבס מוסיף לפין שאנו לא דוגמא קוגנרטית ויש על כן לברוח באופן קוונרטי ושבירוד זה אומר לנו ~~שאינם~~ אינטראיסטים של חנויות שחרור הלאומים הקיימים. עומד למלחה מ戴着 מילוי של חנויות שחרור הלאומים.

2) שיש לחפות את הדרישת לדמוקרטיה בקנה מידת אידופי-עולם וללא אופן מבודד". נדמה שעל דבדים ברורים אלו אין צורך להוסף כדי להוכיח עד כמה מסגולף היה להתבונן על לנין ומארבס בעניין זכות ההגדירה העצמית עד להפרדות ליעם היישראלי. (חסרי כאן הבירור הקוגנרטי בדברי לנין שיראה בכך עד כמה חסרת עביהות זו בסיס במציאות, על אך במאמר הבא).

נעבור לחנאי-השלישי. שם כתוב: "לגביה' מצפן" אין המאבק הלאומי קודם למאבק למען סוציאלייזם. לבביו קיים רק מאבק אחד - להקמת חברה חדשה בمزח התיכון כולל יישראלי". מצפן, מובן מכאן, דואז בראין הלאומי רעיון ריאקציוני-בורגני וטוען שכעוג'ת הניהול המאבק הפלשינאי תחת דגל זה יהיה גם מאבקו ריאקציוני. מסביר שהפטרון לביעות הלאומיות יבוא רק לאחר נצחון המהפכה. אצלו קודם סוציאלייזם ואחר-כך שחרור לאומי.

להזכיר את הבלבול האפסיאודו-מרקסייסטי הזה פוט יהיה אולי להזכיר בוכוח בין לנין ולנבסטברג בעניין מלחמות לאומיות. לנין מכתט את לוכסמבורג הטוענת: "בתוקפת האימפריאלייזם הפרוע לא ימכנו עוד כל מלחמות לאומיות". העוניים הלאומיים ממשיכם. אך אמצעי להונאה, כדי למשוך את המוניה העם העובדים לאויבם אמר - האימפריאלייזם". דבר ראשון קובל לנין אין זה מרכיסטי לתבוע באופן מוחלט, מטורק ~~ה~~ מאיזיהם שאמיד בכל זמן ומקום לא יהיה יותר מלחמות לאומיות צודקות. אולם מכאן מסיקים מהו חסר שחר וריאקציוני ממש -

אדישותם כלפי תנועות לאומיות, אדישותם בזו הופכת לשובניזם בשעה שבני אירופה, ככלומר בני האומות המדכאות מקריםם בהעמדת פנים מלומדה כביבול "מלחמות לאומיות איבן יכולות עוד להיווח". מלחמות לאומיות נגד עצמות אימפריאלייטיות לא רק אפשריות וקרובות לודאי, אלא הן בלתי נמנעות, הן פרוגרסיביות ומהפכניות. (על החוברת של יוניסוס).

בBOR AM CAN, שורשה ההיסטורי של השקפת 'מצפן' בשלה זה. באירופה 1914 התגלתה ההגנה על האינטלקטטים הלאומיים בגביה באינטראציונאליזם הפרוטרטארי והגנה על הקפיטליזם, לבן הגנה על אינטלקטטים לאומיים בכל זמן ובכל מקום היא בגדה בגדה. גזירה ישירה זו מהמצוות האירופאית למציאות אחרת הוקעה כבר ב-1877 על ידי מרכס שכוחב: "לעולם אין להגיע להגנה זו של מציאות כלשהיא על ידי שימוש במפתח פלא אוניברסלי כלשהוא בדמותה של תיאוריה היסטורית-פילוסופית כללית אשר יתרונה העיקרי כivable בהיותה על-היסטוריה" (כתב למערכת אוטצ'סקובניה זאפיקי - פטרבורג 1877).

מה? אם CAN עמדת המהפכנים בעין השחרור הלאומי? לנין ב-1905 אמר (שיח הדרבים של הסוציאל-דמוקרטיה) טוון נגד תורתם של לבים מנשביות המדברת על שלב בורגני. מסביר שמשיבות שובנות אין הבודגנות הרוסית מסוגלת לבצע אתביבול תפיכת ההיסטוריה, ולבן מוטל חפקיד זה על הפרוטרטוריון הרומי. מאו בעקבותיו ישים עקרון זה במאבקו של העם הסיני לשחרור לאומי כאשר טען שרק בהנחת הפרוטרטוריון בברית עם הארכות הענין בהדרכת מפלגתו הקומוניסטיות ינצח המאבק לשחרור לאומי. בדברי לנין פיאו: "בעימות עם התוקפנות האימפריאלייטית חייבות המפלגה הקומוניסטית להרים את הנם הלאומי". בלבד סביבה למעלה מ-90% מאוכלוסיית הארץ, וכן לגאים את כל הגורמים החשובים. להתאחד עם כל הכוחות שנחן לאחdom. אם נדחה את הדגל הלאומי נאמץ קו של 'דلت סגורה' ובדרך זו נבודד את עצמנו, ודבר זה שկול למשה בוגד סיוע לאויב ותחוםה לנו".

פידל קאסטרו מסביר את אותו דבר: "בחנאים ההיסטוריים הנוכחים אמריקה הלטינית אין המעד הבינוני מסוגל להניב את המאבק האנטי-פיאודלי ואנטי-אימפריאלייטי. הנסיוון מוכיח כי מעמד זה משוכן על ידי פחד מהפכה חברתית וזרקמת המונוניסטים המנויצלים מפילה עליו אימה". זהו, אם CAN, הקו המרכיבי-לניניסטי, לעמוד בראש, להניב את המאבק לשחרור לאומי עד לנוכח כשנחוון זה הוא גם נצחים, ذات אומרת תפיסת הקומוניסטים את השלטון והקמת הדיקטורה של הפועלים והאברים. בヅריך הערבי בעיתת ישראל פלשתין. כאן הבעה הלאומית היא ללא שום ספק מסובכת וקשה. אולם גם כאן כמו במקומות אחרים מדויק עם על ידי אימפריאלייזם-ציונות. וכל עוד מדויק הוא עם תהיה בעית המהפכנים באזרנו שחרורנו-שחרורנו מדיכוי זה. במצב זה חפקיד הקומוניסטים אייננו להציג אלטרנטיבות פרוטרטוריות או להציג שמאבקם הוא לסוציאל-פיאודלי ואנטי-אימפריאלייטי. אותו מאבק לשחרור לאומי, אותו מנהיג ביום ה'فتح'. זאת יעשנו הם על ידי בר שיווכיו להמוניים שrank בהנחת הקומוניסטים יהיה גם שחרורם החברתי. נלחמים. שחרורם הלאומי שיגש בהנחת הקומוניסטים יהיה גם שחרורם החברתי. רק בחנאי זה יגיסו הקומוניסטים את המונונים לצדדים כפי שעשו זאת לפניהם מאו והוא צ'ה מין. בישראל-פלשתין בנוסף לכך קיימים הפרוטרטוריון היהודי שלעמדו חשיבות עצומה לנוכח המאבק. עובדה נוספת המדגישה את התפקיד הסגול של שיגנו לקומוניסטים כאן. כי רק הם מסוגלים להעמיד בפני הפרוטרטוריון היהודי אלטרנטיביה שנתתק אותו מבריתו עם אויביו העמדי ומנאמוונו למדינת ישראל.

כלומר, מאבק למען מזרח ערבי חחת שלטונה של ברית פועלים ופלחים, ובכך להציג את המאבק צעד עצום קדים.

מבחן מכאן, שהעמדה הניל באילו המאבק הוא מהפכני רק במידה והוא מטויה מיסודות לאומיים, מושחת כולה על הכרה מעמדית 'סוציאל-יסטייטה', עמדת זו אינה אלא בלבול מוח דוגמתי של אנשים שבקרה הטוב אינם מבינים את אשר הם מדברים.

קולג�ו: סאקו ווונציאטי, מגיע רק עד חצי הדור

ר��ע-סאקו ווונציאטי היה שני אטלקים אנרכיסטים-שנארסרו בברוטון ב-1920, לאחר שהוא נושא באופן פרובוקטוריה ברצח ושור והוציאו להורג בשנת 1927. סאקו ווונציאטי, סנדLER ומווך דגים געדרו לאחר "פשיטות פלמר"——מעצריהם המוניים של פועלים מיליטנטים ומהפכנים, בייחוד מmozא "ז"ר", שאורבגו על ידי התובע הכללי של ארחה"ב וחברותת מל'ג'יו (כולל אדרג הובר כיום הבום של המשטרה הפדרלית בארה"ב-אף.בי.אי.).

לאחר מהפכת אוקטובר 1917 ברוסיה, הבוטים בכל העולם פתרו שבושים יתمرדו נגד הקפיטליזם בכל מקום; פשיטות פלמר, היו צורה של טרור פמוח נגד כל צורה של אידיגון פועלם בהנהגת קבוצות שמאליות. פשיטות אילו כללו הלקאה אכזרית, עינויים עד כדי מוות ומאמרם בחנאים הקשים ביותר, שהסתה ימו בדרך כלל בגירוש מהחומי ארחה"ב של אלה שלא זולו שם.

חלק מהתקפה זו הייתה הפרובוקציה כנגד סאקו ווונציאטי ורצעיהם.

באנרכיסטים הם האמינו שאפשר לסייע את דיכוי של מועד הפועלים על ידי הקפיטליסטים וממשלם, על ידי חסול הממשלה בכלל (כל ממשלה). (קומוניסטים רוצים להרווס את הממשלה הנשלטת בידי הקפיטליסטים ולהקדים במקומה ממשלה פועלים ואכרים שתוכנכו כל צורה של קפיטליזם=סוציאליזם). לגביו המועד השligt בארה"ב סאקו ווונציאטי היו די קרוביים לסכנה האמיתית בכדי להוציאו אוחים להורג כדוגמת לבל מיליטנט ומהפכן. סימנתם: "אל תילחם בקפיטליזם—אננו נהרגו אווחר!".

הسرט מצבייע בברור כיצד הממשלה משמשת בכל מוסדותיה—משטרת, בתים משפט, פוליטיקאים ובגדענות העומדת לרשותה בכדי לדכא ולהרס את מרד הפועלים. הסרט מדגיש שוב ושוב סאקו ווונציאטי נרצחו בכלל רעינונותיהם המהפכנים. בכלל זאת הוא מציג את חנויות הפועלים כצירוף של פצייפיזם (וונציאטי), צייניות (עורך הדין מטעם-הchengה-מור) וליברליזם (וזעד ההגהה). הסרט איננו מראה בכלל כיצד קומוניסטים אידיגנו תנועה המוגעת רחבה בעולם כולה על מנת לחמוך בסאקו ווונציאטי. הסרט איננו מבادر כלל שתנועה המוגעת זנו, ולא מאמציהם של עורכי הדין, היא שגרמה לדחית ההוצאה להורג במשך שבע שנים.

ולבסוף הסרט מסתים במותם ומשאיר אותו בהריגה שזוהה הסופית ההמוניים לעולם אינם זוכים. אבל העלילה על סאקו ווונציאטי הנה חלק מההיסטוריה ארוכה של מאבקי פועלים המשיכים עד היום זהה. ככלומר, המועד השligt הצלחת לרצוח את סאקו ווונציאטי אבל נכשל בחיסול והשמדתו מאבקי פועלים ובנטירונו למבען את הפעטה של אידיאולוגיה פרוטריאת ומהפכנית, כולל במישור הארגוני.

סאקו ווונציאטי הם חברינו שגפלו בקרב ולבן אנו-מעריצים אותם ואת אומץ לבם ומכבים את מותם. אבל השער שלמדנו הזו: לא ל"הבע" ולא ל"המשין" את המאבק עד לנצחונו הסופי של מועד הפועלים בכל העולם.

קבל את "חזית אדומה" לביתך כל חדשים

דמי המניין: 5 ל' לשנה (6 גיליונות)

צ'קים והמחאות ע"ש דן ורד

ת.ד 29008 --- תל אביב;

חבר יקר!

על מנת להוציא לאור חוברת זו נדרשים ביאליקים ואפילון הרצליים
וזאת מטרות שאות רעיונותיהם אנו מוכנים להשמיד;
באם תומך אתה ברעיונות המופיעים בחוברת זו, באם מעוניין אתה
ב המשך הפצתם, אנו שלח תרומותך.

קבל את "הזכרון" לביתך
דמי מכור לשנה — 5 ל"י
(שנה ביליון ל"י)
המען: ורד, פ.ד. 29008, תל אביב.
(צ"קם והמחאות ע"ש דן ורד)

הקוראים מזמינים להביע את דעתיהם ורעיונותיהם לגבי החומר
המפורט בחזית אדרמה, המערכת תשתדל לפרסם במידה והכתבאים לא ארכבים
במיוחד.